

Om Kristi återkomst och det tusenåriga riket.

Witt, Otto Holjer,

73 C g Br.

*Teol.
Apokalypt
Bibl.*

OM
KRISTI ÅTERKOMST

OCH

DET TUSENÅRIGA RIKET

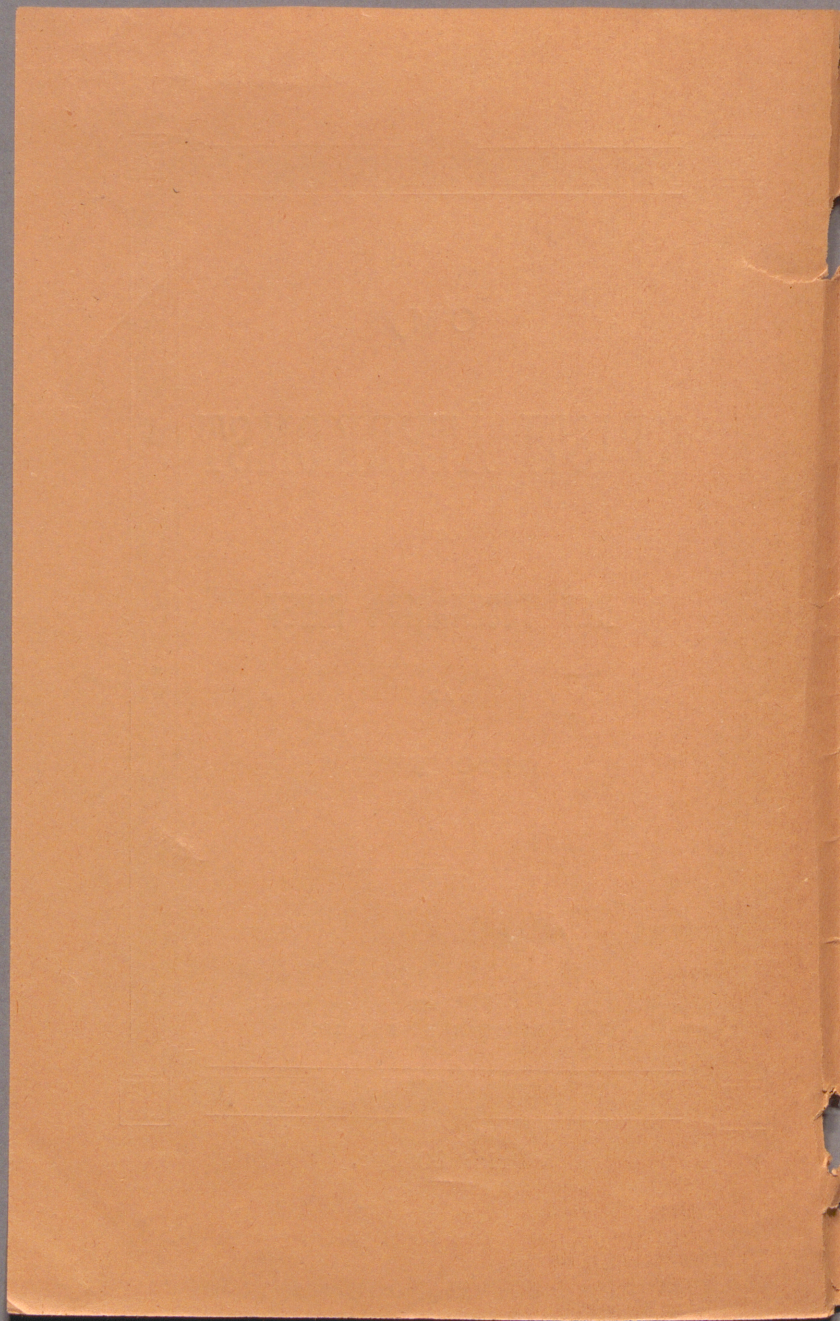
AF

OTTO WITT.

FÖRFATTARENS FÖRLAG.

Pris: 20 öre.

OM
KRISTI ÅTERKOMST

OCH
DET TUSENÅRIGA RIKET

AF
OTTO WITT.

FÖRFATTARENS FÖRLAG.

DR
KIRSTI ÅTERKOMST

DET TUSENÅRIGA RIKET

ÅR 1809

Stilm, P. Palmquists Akt.-Bolags boktr., 1892.

Sanningen angående Kristi återkomst och det tusenåriga riket ligger ganska klar och tydlig framlagd i den heliga skrift, och det är af yttersta vikt för en hvar att forska efter den. Men det gäller att låta gamla fördomar fara och att ställa sig på Guds eget ords grund. Det gäller att lyssna till Guds egen röst och icke varda lärd af människor, ty ingen broder kan lära den andre, utan alla skola varda lärda af Gud. Joh. 6: 45. Jag vill nu framlägga den väg, som Herrens Ande har ledd mig genom ordet, och må hvar och en kasta bort hvad som kommer från det mänskliga redskapet och mot-taga hvad som är från Gud, såsom Jesus säger: Hvar och en som är af sanningen, han hör min röst. Joh. 18: 37.

Sjutalet Herrens tal.

Till utgångspunkt villja vi taga Ordspr. 9: 1 — visheten byggde sitt hus, högg sina pelare, sju. Det var den himmelska visheten, som beslöt att på sjutalet grunda sitt förhållande gent emot den värld Han skapat. Sjutalet genomgår hela bibeln såsom Guds tal, ett heligt tal. Det möter oss redan på bibelns första blad,

där vi få veta, att Gud frambragte allting på sex dagar och hvilade på den sjunde, hvilken Han ock därigenom invigde, att vi skulle hvila på den. 1 Mos. 2: 3. Sedan möter oss öfver allt sjutalet såsom ett sådant egendomligt tal, som Gud särskildt framhåller för oss. Den som slår Kain ihjäl skall sjufaldt straffad varda. 1 Mos. 4: 15. Af rena djur må du taga till dig sju och sju, hankön och honkön. Sammalunda af himmelens fåglar sju och sju, hankön och honkön. Ty sju dagar härefter vill jag låta regna på jorden. 1 Mos. 7: 2—4. Och Abraham ställde sju lamm afsides, och Abimelek sade till Abraham: Hvad betyda de sju lammen, som du har ställt afsides? Och han svarade: Att du skall taga dessa sju lammen af min hand, för att de skola vara mig till ett vittnesbörd, att jag har grävt denna brunn. Däraf fick det stället namnet Beer-Seba. 1 Mos. 21: 28—31. Beer-Seba betyder både Edsbrunn och Sju-brunn, ty det hebreiska ordet som betyder »sju» betyder också »ed». När därför Gud utväljer åt sig ett förbundsfolk, som Han gifver löften stadfästade med ed (Ebr. 6: 17), så gifver Han dem sjutalet såsom deras särskilda rättighet att bevara såsom förbundstalet. Redan innan de utåtgat ur Egypten, hafva de fått befallning att hålla Passah i sju dagar till åminnelse af deras befrielse. 2 Mos. 12. Under vandringen i öknen regnade manna endast under de sex dagarne, och då de kommo in i löftets land, skulle

de icke allenast hålla sjunde dagen helig, utan äfven sjunde året, så att det blefve ett hviloår för jorden, då marken icke finge besås och vingården icke skäras. 3 Mos. 25: 1—3. Ja, på sjunde året skulle hvar och en träl utgå fri, utan lösen. 2 Mos. 21: 2. Sedan skulle det räknas sju årsveckor, eller sju gånger sju år, så att tiden för de sju årsveckorna blifver fyrtionio år. Och I skolen helga det femtionde året och utlysa frihet i landet för alla dem som bo där; det skall vara ett jubelår för eder, då hvar och en af eder får återgå till sina egor, och hvar och en af eder får återgå till sin släkt. 3 Mos. 25: 8, 10.

Så skola vi finna sjutalet genomgå hela Guds bok, ända till Uppenbarelseboken, där Johannes ser Herren själf med sju stjärnor i sin högra hand, omgifven af sju gyllene ljusstakar. Upp. 1: 12, 16. När därför Herren vill framlägga för oss sitt eget tal i fullkomlighet, d. v. s. upprepadt tre gånger, gör Han det i den mans ålder, genom hvilkens säd han vill framkalla ett nytt människosläkte på jorden. Denne man är Lamek, fader åt Noah, och Lameks hela ålder var sjuhundrasjuttiosju år, när han dog. 1 Mos. 5: 31.

Människans tal sex.

Då Gud på detta sätt gifvit människosläktet sjutalet såsom sitt eget tal och bjudit oss hålla sjunde dagen helig, eftersom Han själf

under denna dagen hvilade, så har Gud genom detta antydt, hurusom ingen kan genom sitt arbete eller genom något sitt eget åtgörande komma in i himmelen, utan att inträdet dit skänkes af nåd åt den, som litar på och hvilar vid Honom. Men här är icke världen villig att gå in på Guds fordran. Den oomvända människan vill icke blifva frälst af nåd, hon vill genom sin egen rättfärdighet vinna inträde i Guds rike, om öfverhufvud en Gud finnes till för henne. Därföre håller den ogudaktige alla dagar för att vara lika, han arbetar på sabbaten såväl som på de öfriga dagarne. Då Gud visat att Hans tal är sju, så säger människan, sådan hon står i opposition mot Honom, att hennes tal är sex, och Gud har tydligen visat oss det hos den man, i hvilken ondskan når sin fulländning, syndens människa, antikrist. Och den som har förstånd, han räkne ut vilddjurets tal, ty det är en människas tal, och dess tal är sexhundrasextiosex. Upp. 13: 18. Då på detta sätt människan vägrar att gifva Gud äran, i det hon ur sitt tal uteslutit sjuan, så kommer också Gud att låta den oomvända blifva utesluten från hans dag, den ljusliga sabbatsdagen, då allt skall hvila och glädja sig i Gud, ty sabbatsron återstår endast för Guds eget folk. Ebr. 4: 9. Hvilken är den sabbatsdagen?

Den sjunde dagen.

På sex dagar skapade Gud himmel och jord. Dessa dagar kunna vi icke tänka oss så-

som sådana dagar som dem vi hafva, bestämda af solens upp- och nedgång, ty solen blef ju icke satt på fästet förr än på den fjärde dagen. 1 Mos. 1: 16. Skapelsedagarne voro säkerligen omätligt långa tidsperioder, under hvilka Gud frambragte det ena efter det andra. Vid den sjätte skapelsedagens afton låter han människan framträda. Så börjar den sista stora skapelsedagen, under hvilken Gud hvilar från sina verk, därmed att människan såsom Guds afbild tager jorden i besittning. Och denna tidrymd, som människosläktet har fått af Gud att vistas på jorden, har Gud delat i sju afdelningar, hvardera utgörande en dag, tusen år lång. Ty detta ena vare eder icke fördoldt, mina älskade, att för Herren är en dag såsom tusen år och tusen år såsom en dag. 2 Pet. 3: 8. Tvenne dagar, d. v. s. tvåtusentus år, gaf Gud åt människosläktet i dess helhet, tvenne dagar gaf Han åt det israelitiska folket, tvenne dagar har han förlänat åt hednafolken, och då gamla testamentet räknade mera än fyra tusen år och vi snart tillryggalagt 1892, så förstå vi att de sextusen åren inom kort äro tilländalupna, och att det sjunde årtusendet, Herrens dag, under hvilken Jesus själf, den andre Adam, den sanna afbilden af Fadrens väsende, skall personligen såsom konung taga jorden i besittning, snart måste inträda. Den alltmera uppenbart framträdande gudsförnekelsen, afslöjandet af laglöshetens krafter, som göra att samhällets grundvalar emel-

lanåt likasom synas vackla, allt sådant ger tydligen vid handen, att fasansfulla omhvälfningar förestå och att en ny tingens ordning är för handen. När I sen allt detta, så veten, att det är nära för dörren. Matt. 24: 33. Herrens egen dag kommer, den sjunde dagen, alldeles skild från de öfriga. Såsom det heter om de sex första dagarne i 1 Mos. 1 kap., att hvarje dag vardt af afton och morgon, men det icke heter så om den sjunde dagen, så är ock den yttersta dagen egendomlig, och dess morgon har ännu icke randats. Den sjunde dagens morgon inbryter, då rättfärdighetens sol, Jesus, uppgår med salighet under sina vingar, Mal. 4: 2, då Han, som själf är uppståndelsen, framförer med sig dem som äro afsomnade. 1 Tess. 4: 14. Och tusen år därefter skall sjunde dagens afton inträda, då alla de, som vägra att gifva Gud äran, skola träda fram ur sina gömslen för att inställas inför den stora hvita tronen för att dömas. Fasansfullt var det för dem att under dessa tusen år bida efter dom, under det vi regerade med Kristus; ännu fasansfullare blir det nu, då domen skall utföras. Det gifves alltså en dubbel de dödas uppståndelse, med ett mellanrum af ett tusen år.

Uppståndelsen dubbel.

Då Jesus gick ned från förklaringsberget med sina tre lärjungar, sade han till dem, att

de icke för någon skulle omtala hvad de hade sett, förrän Människosonen hade uppstått från de döda. Och de fäste sig vid det ordet, spörjande sins emellan, hvad det var, att uppstå från de döda. Mark. 9: 9, 10. Huru kunde de tre lärjungar, som utgjorde Herrens förtroligaste vänkrets, spörja sins emellan om denna sak? Hade de icke läst Jobs försäkran: Jag vet, att min förlossare lefver och att han skall på det sista uppväcka mig utur grafven. Job 19: 25. Voro de icke förtroliga med Daniels profetia: Många af dem som sofva under jordens stoft skola uppvakna, somlige till evigt lif och somlige till evig försmädelse och blygd. Dan. 12: 2. Hade icke uppståndeleshoppet lefvat som en verklighet inom Israel, och hade icke de tolf stammarne för dess förverkligande tjänat Gud oafslåtliga natt och dag. Apg. 26: 7. Hade icke till och med Martha kunnat säga om sin afidne broder: Jag vet att han skall uppstå i uppståndelsen på den yttersta dagen. Joh. 11: 24. Och här ser det ut som vore lärjungarne i okunnighet om denna sanning. Men om vi närmare betrakta uttrycket, så skola vi finna, att det icke är uppståndelsen i allmänhet som är något nytt för dem, utan det är just den dubbla uppståndelsen. De fäste sig vid det ordet, spörjande sins emellan hvad det var att uppstå från de döda. Uppståndelse från de döda är icke liktydig med de dödas uppståndelse. Utgång från församlingen betyder att

någon eller några lämna församlingen, hvilken i sin helhet stannar kvar, men med församlingens utgång menas att alla gå ut och ingen stannar kvar. Så ock med uppståndelsen från de döda. Lärjungarne häpnade öfver detta, att icke alla de hänsotnas grafvar skulle samtidigt öppnas. Och dock skulle de hafva vetat detta, om de hade förstått skrifterna och Guds kraft. Matt. 22: 29. Denna sanning är klart avslöjad i det nya testamentet, där vi på mångfaldiga ställen finna uppståndelsen från de döda framställd såsom en särskild del af uppståndelsen i allmänhet. Så t. ex. säger Frälsaren: De som hafva befunnits värdiga att få del af den andra världen och af uppståndelsen från de döda, de hvarken gifta sig eller bortgiftas; ty de kunna icke mera dö, ty de äro lika änglar och äro Guds barn, emedan de äro uppståndelsens barn. Luk. 20: 35, 36. När du gör gästabud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blinda. Och salig skall du vara, emedan de icke hafva något att vedergälla dig med; ty det skall vedergällas dig i de rättfärdigas uppståndelse. Luk. 14: 13, 14. Här är de rättfärdigas uppståndelse skild från de ogudaktigas, och de rättfärdigas uppståndelse är Jesus, såsom Han själf säger: *Jag* är uppståndelsen. Joh. 11: 25. Och om vi tro, att Jesus har dött och uppstått, så skall ock Gud likaledes genom Jesus med Honom framföra dem som äro afsomnade. 1 Tess. 4: 14. Men de som icke hafva afsomnat i Kristus skola allde-

les icke då lämna sina grafvar, såsom aposteln längre fram tillägger: De som hafva dött i Kristus skola uppstå *först*. 1 Tess. 4: 16. Hvar och en i sin ordning, säges på ett annat ställe: »Kristus såsom förstling, sedan de som tillhöra Kristus vid hans tillkommelse. Därefter änden». 1 Kor. 15: 23, 24. Uppenbarligen är det två tusen år emellan de båda uttrycken: Kristus såsom förstling — sedan de som tillhöra Kristus vid hans tillkommelse. Mellan detta sistnämnda uttryck och det därpå följande: »därefter änden» ligga ett tusen år, såsom det heter: Men de andra döda blefvo icke lefvande, förr än de tusen åren hade blifvit fulländade. Upp. 20: 5.

Den första uppståndelsen.

Den tidrymd, som begränsas af dessa båda uppståndelser, utgör Herrens dag, den yttersta dagen, det sista tusental af år, som mänskligheten såsom sådan har att tillbringa på jorden, och det under Jesus såsom den synlige konungen. Denna dag beskriver aposteln för oss i den bok, som är Jesu Kristi uppenbarelse bok, beskrifningen om, huru Jesus Kristus skall uppenbaras vid sitt offentliga framträdande. Han säger (Upp. 1: 10): Jag var i anden på Herrens dag, d. v. s. i anden vardt jag försatt hän till Herrens dag, och huru den tedde sig för hans blickar framlägger han för oss i det följande. Först får han dock befallning att skrifva det

som nu är, församlingens utveckling under de nuvarande två tusen åren, och detta sker under form af sändebrefven till de sju församlingarna i Mindre Asien. Öfvergången från det som nu sker till det som skall ske härefter står i kap. 4: 1. Aposteln ser en dörr upplåten i himmelen, men det står ej omtaladt hvilka gingo in genom dörren. Dock, då aposteln hänryckes i anden, ser han den krönte skaran därinne och deras medåterlöste, de fyra djuren, som utan uppehåll dag och natt lofsäga Gud, och dessa äro följaktligen de, som gått in genom den öppna dörren. Vi återfinna dem i kap. 20: 4, där det heter: Och jag såg troner och de satte sig på dem, och dem gafs domsrätt. Dessa hafva följaktligen fått del i uppståndelsen vid den tidpunkt, som angifves i början af 4:e kap., men här omtalas, att äfven andra få del i uppståndelsen; och det som nu beskrifves tilldrager sig sju år efter det dörren uppläts i himmelen, såsom vi längre fram skola finna. Det heter nämligen här: Och jag såg de för Jesu vittnesbörds och Guds ords skull halshuggnas själar och dem som icke hade tillbedt vilddjuret eller dess bild och icke hade tagit dess märke på sin panna och på sin hand, och de blefvo levande och regerade med Kristus i tusen år. Salig och helig är den, som har del i den första uppståndelsen. Upp. 20: 4, 6. Den första uppståndelsen har alltså tvenne afdelningar med ett mellanrum af sju år.

Första uppståndelsens första afdelning.

Den första afdelningen af den första uppståndelsen utgöres af alla dem, som hafva afsonnat i Kristus tillsammans med dem, som vid Hans ankomst blifva förvandlade. Ty Herren själf skall stiga ned från himmelen med befällande rop, med öfverängeln röst och med Guds basun, och de som hafva dött i Kristus skola uppstå först. Därefter skola vi, som lefva och äro kvar, tillika med dem bortryckas i skyar till Herrens möte i luften. 1 Tess. 4: 16, 17.

Skola alla Guds barn, som då lefva, få del af förvandlingen? Aposteln visar tydligen i det följande, att så icke skall vara förhållandet, utan att endast de, som äro nyktra och vakande, skola undgå den fasansfulla tid, som står beskrefven i Upp. kap. 6—19, vredens tid, då antikrist har väldet och dessutom Gud utgjuter sin vredes skålar öfver jorden. För de öfriga kristna, som äro likställda med världen och som säga: Det är frid och säkerhet, för dem kommer Herrens dag som en tjuf om natten, och ett plötsligt fördärf faller öfver dem, likasom födslovåndan öfver den hafvande kvinnan, och de skola icke kunna undfly. 1 Tess. 5: 2, 3. De måste genomgå vreden; de blifva väl frälsta, dock såsom genom eld. 1 Kor. 3: 15. Vi se tydligen, att skriften gör skillnad på sådana Guds barn, som ännu äro köttsliga och vandra efter köttet, och sådana som hafva renat sig från all köttets och andens besmittelse för att

vandra i anden. Då afund och kif och söndringar finnas bland eder, ären I icke då köttliga? 1 Kor. 3: 3. Låtom oss rena oss från all köttets och andens besmittelse. 2 Kor. 7: 1. Vandren i Anden, så fullborden I icke köttets begärelse. Gal. 5: 16. De förra uppvisa en ömklig bild af mänsklig helgelse, hvars höjdpunkt är förtviflans rop: Jag arma människa, hvem skall lösa mig från denna dödens kropp? Rom. 7: 24. De senare lefva ett lif i sedlig kraft och renhet, ty i medvetandet om den egna vanmakten hafva de tagit emot Jesus som sin helgelse, 1 Kor. 1: 30, och Han har icke allenast renat deras hjärtan genom tron, Apg. 15: 9, utan Han låter äfven sin frid bevara deras hjärtan, Fil. 4: 7, och därför kunna de hålla budet genom kärlek af rent hjärta och af godt samvete och af oskrymtad tro. 1 Tim. 1: 5. Endast dessa senare är det, som skola hafva del af förvandlingen och upptagelsen, ty utan helgelse skall ingen se Herren, Ebr. 12: 14; för dem, som icke hafva renat sig, förblifver han fördold. Vi hafva en tydlig bild härtill i de båda profeternas historia. Sida vid sida gå de med hvarandra, och Elia sade till Elisa: Bed hvad jag skall göra dig förr än jag varder tagen ifrån dig. Och Elisa sade: Mätte en dubbel lott i din anda falla mig till! Och Elia sade: Du har bedt om en svår ting. Dock, om du ser mig, när jag varder borttagen från dig, skall det ske dig; i annat fall skall det icke ske.

Och under det att de gingo och talades vid, se, då kom en brinnande vagn med brinnande hästar och skilde dem båda från hvarandra; och Elia for i ett stormväder upp till himmelen. Och Elisa såg det. 2 Kon. 2: 9—12. Om vi kunna se Honom — därpå beror det. Och detta åter är beroende af, om Han kan se sig själf uti oss, om Han vunnit gestalt uti oss, Gal. 4: 19, om Han är blifven Kristus *uti* oss, härlighetens hopp, Kol. 1: 27. De som på detta sätt hafva låtit Herren rena sig, få del uti förvandlingen, under det att de andra, som väl mottagit Honom till sin rättfärdighet, men icke till sin helgelse, lämnas kvar att genomgå den stora bedröfvelsen. Upptagelsen angifver Herren sålunda: Såsom Noahs dagar voro, så skall Människosonens tillkommelse vara. Ty likasom i dagarne före floden de åto och drucko, gifte sig och bortgifte intill den dagen, då Noah gick in i arken, och de visste intet af, förr än floden kom och tog bort dem alla; så skall ock Människosonens tillkommelse vara. Då skola två vara ute på marken; en upptages och en lämnas kvar. Två kvinnor mala på kvarnen; en upptages och en lämnas kvar. Vaken för den skull, Matt. 24: 37—42. Det är påtagligt att Herren här menar sitt eget folk, af hvilka de som vaka blifva upptagna, de öfriga kvarlämnade. Bland dem, som genom tron på Hans namn fått delaktighet i nåden och blifvit beseglade med löftenas helige Ande, blifva de som vaka upptagna, de öfriga kvarlämnade. Vaken för den skull, säger Herren.

Domen öfver Guds hus.

Sedan den stora skaran gått in genom den öppnade dörren, skall bröllopet firas, men först måste afgöras, hvilka som utgöra bruden. Icke alla, som hafva del i den första uppståndelsen, äro därför lemmar i bruden. Vid ett bröllop äro icke allenast brudgum och brud, där är ock en stor skara gäster. Och om dem skrifver han: Saliga de, som äro kallade till Lammets bröllopsmåltid. Upp. 19: 9. Gästerna äro bjudna, men så är icke förhållandet med bruden, ty hon är själskrifven, enär bröllopet icke kan ega rum henne förutan. Bruden se vi såsom de tjugo-fyra äldste (af judar och hedningar), som sitta på troner med krönte hufvuden, under det den öfriga skaran under bilden af fyra djur står tillbedjande inför majestätet. Upp. 4. Denna skara är bildad af alla dem, som hafva afsomnat i Kristus ända från Abels dagar till Kristi tillkommelse, men som lefvat ett haltande lif och icke renat sig från köttets och andens besmittelse. De hafva fått del i uppståndelsen, men de få ingen krona, ty äfven om någon inlåter sig i täflingskamp, krönes han icke, om han icke har kämpat *lagligen*. 2 Tim. 2: 5. Därföre skall domen begynna på Guds hus. 1 Pet. 4: 17. Det är en afgjord sak, att vi som hafva evigt lif, icke komma i dom, utan hafva öfvergått från döden till lifvet. Joh. 5: 24. Men fastän vi icke skola komma uti världsdomen, samman med de oomvända, måste vi dock

alla uppenbaras för Kristi domstol, på det att hvar och en skall få igen sitt lifs gärningar, allt efter som han har handlat, ehvad det är godt eller ondt. 2 Kor. 5: 10. Aposteln innesluter uti detta »vi» sig själf och den troende församling, till hvilken han skref. Det är därför icke fråga om dom angående lif och död, utan om lön efter förtjänst. Somliga hafva lefvat sitt eget lif, och deras verk förbrännes; andra hafva lefvat Kristi lif, och Hans lifs frukt blifver deras. Tagen eder till vara, att I icke förloren det vi med vårt arbete hafva vunnit, utan fån full lön. 2 Joh. 8.

Första uppståndelsens andra afdelning.

Sedan bruden blifvit upptagen, är Kristus sådan Han genom sin Ande bodde i församlingen borta från jorden. Den som nu hindrar är då undanröjd, och därför skall den laglöse då varda uppenbar. 2 Tess. 2: 7, 8. Ty då saltet är borta, går jorden till förruttelse; när ljuset är undanskaffadt, råkar världen i midnattsmörker. Då skall himmelriket varda likt tio jungfrur, som togo sina lampor och gingo ut att möta brudgummen. Matt. 25: 1—13. Vi se, att denna liknelse har sin plats omedelbart efter upptagelsen af dem, som voro vakande och väntande. Den börjar ock med ordet »då» (därefter), hvilket visar att den syftar på hvad som sker efter det i det föregående omhandlade. Fem af jungfrurna voro visa, ty de togo olja

jämte lamporna; men fem voro fåvitska, ty ehuru de togo lampor med sig, togo de dock ingen olja. De togo *ingen* olja med sig, heter det uttryckligen i v. 3. Oljan är en sinnebild af anden, men den som icke har Kristi ande, hörer Honom icke till. Rom. 8: 9. De fåvitska jungfrurna voro följaktligen aldrig omvända. Men då bruden blir borttagen, och det lika hemlighetsfullt som det står antydt i Upp. 4: 1, så att de blott i ett ögonblick försvinna, då få de kvarblifna sina ögon upp för sanningen i deras kristendom, hvilka hade renat och helgat sig, och de förstå nu, att Herren skall komma igen, komma uppenbarligen, icke mera som tjufven, utan som ljungelden, och de gå därför ut att möta honom. Men de som nu lefva ett slarfvigt lif, och som då afsöndra sig och gå åstad som de visa jungfrurna, komma icke att gå ensamma; då som nu kommer en stor hop af skenkristna att sluta sig till Herrens skara, men vid afgörandets stund befinnes, att de hafva ingen olja i sina lampor, och Herren själf förklarar, att Han känner dem icke.

De ovisa jungfrurna, som underläto att under den nuvarande tiden lefva upp till sina rättigheter, och som därför kvarlemnades och först då blefvo visa, måste alltså genomgå den stora bedröfvelsen. De förföljas, plågas och dödas för det ords skull och för det vittnesbörds skull, hvilket de hafva. Och vid det

femte inseglets brytande ser aposteln deras själar under altaret och hör dem ropa med hög röst, sägande: Huru länge, du helige och sannskyldige Herre, dröjer du att döma och att hämnas vårt blod på dem som bo på jorden? Och åt hvar och en af dem vardt gifven en hvit, fotsid klädnad, och dem vardt sagdt, att de ännu en liten tid skulle gifva sig ro, till dess talet blifvit fullt, jämväl af deras medtjänare och bröder, hvilka skulle blifva dödade såsom de. Upp. 6: 9—11. Sedermera ser aposteln dem, där de stå inför tronen och inför Lammet, klädda i sina hvita kläder och bärande palmer i sina händer, men ack, ingen krona på hufvudet, och han får om dem den upplysningen: Dessa äro de som komma ur den stora bedröfvelsen; och de hafva tvagit sina kläder och gjort dem hvita i Lammets blod. Gud skall aftorka alla tårar af deras ögon. Upp. 7: 9—17. Om de hade förut tvagit sig rena, hade de icke behöft vara med i den stora bedröfvelsen, hade de icke behöft fälla de många tårar, som nu Gud måste aftorka. Dock, för grundens skull, på hvilken de byggt, blifva de frälsta, om än såsom genom eld (1 Kor. 3: 15); och tillsammans med dem, åt hvilka rikligen förlänas ingången i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike (2 Pet. 1: 11), få de del af den första uppståndelsen, ehuru de utgöra en senare afdelning af densamma.

Judarnes återupptagande såsom folk.

Gud har sett till hedningarne, för att bland dem taga ett folk för sitt namn. Apg. 15: 14. Sedan detta folk blifvit uttaget och borttaget, skall judafolket åter varda insatt i sina rättigheter. Såsom ofvan påpekats, har Gud gifvit åt människosläktet i sin helhet tvenne dagar, hvardera ett tusen år lång, åt judafolket tvenne dagar, samt åt hednafolken tvenne dagar. Då hednafolkens fullhet ingått, d. v. s. fullheten af den tid, som blifvit dem tillmätt, tvåtusen år, så skall återigen Israel inympas i sitt eget oljetråd. Och om deras förkastelse är världens försoning, hvad skall då deras upptagande blifva annat än lif från de döda? Rom. 11: 24, 15. Under de tvenne dagar i Guds stora vecka, som nu förflyta för hedningarnes räkning, är det israelitiska folket undankastadt och räknadt såsom dött, men fast är löftet: Han skall göra oss lefvande efter två dagar; på tredje dagen skall han resa oss upp, att vi må lefva inför hans ansikte. Osea 6: 2. Då vi nu lefva i fredagsaftonen, skola vi snart se detta löfte uppfyllt. Ja, redan nu se vi, huru fikonträdet kvist börjar blifva mjuk och löfven spricka ut, och därför veta vi, att sommaren är nära. Matt. 24: 32. Sådana företeelser, som den mission, Rabinowitsch utför, eller Judafolkets återvändande till Palestina, visa oss, att tiden är nära för handen. Och för att Israel skall kunna återvända och bebo sina fäders

land, låter Gud återigen regnet börja att falla. Han hade hotat, om de öfvergåfve Hans lag, att göra himlen öfver dem till koppar, och jorden under dem till järn (5 Mos. 28: 23); men han lofvade genom profeten att åter i rättan tid sända ymnigt arlaregn och serlaregn lika som i forna tider. Joel 2: 23. Och icke allenast har judafolket börjat att återvända till sina fäders land, utan Gud har också börjat visa att detta sistnämnda löfte skall gå i fullbordan, i det att under de sista åren regnet fallit allt ymnigare i Palestina.

Men hvarför skall det förflyta sju år mellan Herrens första återkomst, då Han blir synlig endast för dem, som bida Honom, och den andra, då Han skall framträda uppenbar för hela världen? Detta är grundadt i Judafolkets historia och deras förhållande till hednavärlden. Israels roll i det stora världsdramat sådant det ter sig intill det tusenåriga rikets upprättande, är ännu icke utspelad. De hafva ännu att såsom en själfständig nation lefva i sju år i Kanans land, innan de åter insättas i full gemenskap med Herren, och detta skall ske först då Han kommer för att befria sitt betryckta folk och de säga: Välsignad vare Han, som kommer i Herrens namn. Matt. 23: 39.

Att Israels folk har löfte på dessa sju år, finna vi hos profeten Daniel. Han säger: Sjutio veckor äro bestämda för ditt folk och för din heliga stad, till dess öfverträdelsen varder för-

tagen och synden betäckt och skulden försonad och den eviga rättfärdigheten framhafd och profetsyn beseglad och det Allraheligaste smordt. Och vet nu och förstå, att ifrån den tid, då ordet utgick därom, att Jerusalem skulle varda återställt och uppbyggdt, till den Smorde Fursten äro sju veckor och sextiotvå veckor, och att torn och vallar skola återuppbyggas, fastän under tider af förtryck. Och efter dessa sextiotvå veckorna skall den Smorde dödas utan sak, och en furstes folk skall komma och förstöra staden och helgedomen, öfersvamma och göra slut på den, och kriget och beslutad ödeläggelse skall räcka intill slutet. Och en vecka skall göra förbundet starkt åt många, och en half vecka skall afskaffa slaktoffer och spisoffer, och förödelsens styggelse skall resas på tempeltinnarne, och det till dess förstöring och beslutad straffdom varder utgjuten öfver det till förödelse bestämda. Dan. 9: 24—27. Profetens mening är denna: Sjuttio årsveckor från den bestämda tiden skulle Israels folk hafva att upplefva, men vid de sextionio veckornas slut skulle en furstes folk, d. v. s. romarne under Titus, förstöra Jerusalem och dess tempel, emedan under tiden Kristus därinne blifvit förkastad och dödad, och Jerusalem skulle ligga öde intill slutet, såsom vi nu se vara förhållandet. Men nu, då slutet inträder, skall en vecka göra förbundet starkt åt många, d. v. s. de skola åter lefva som förbundsfolk sju år, och efter tre och

ett halft år skall judiska gudstjänsten («slakt-offer och spisoffer»), som åter blifvit införd, afskaffas och antikrist resa sitt banér på tem-peltinnarne, och det till dess Herren kommer igen efter ännu tre och ett halft år och till-intetgör antikrist och hans härar* — det till förödelse bestämda. Sjuttio årsveckor utlofvar Herren åt sitt folk, men då de genomlevvat de sextionio veckorna, undankastar han dem och betraktar dem såsom döda, medan han bland hedningarne tager ett folk för sitt namn. Han likasom stannar judafolkets klocka, så att deras tid står stilla, till dess han återigen sätter den i gång, sedan hedningarnes fullhet har ingått. Ty jag vill icke, mina bröder, att I skolen vara i okun-nighet om denna hemlighet, att förhärdelse har endels träffat Israel, till dess hedningarnes full-het har ingått. Och så skall hela Israel varda frälst. Rom. 11: 25, 26. Men Israel måste återvända till sitt land, innan det ännu omvändt sig såsom folk, ty täckelset varder borttaget från deras hjärtan, då de se Honom, som de hafva stungit, Sak. 12: 10, och då därför icke längtan till fädernas Gud och till delaktig-het i nådelöftena förmår dem att återvända till Palestina, måste yttre orsaker åstadkomma att de vända dit tillbaka. Därföre har Herren bestämt, att de mot honom fientliga folken skola utdrifva Israel från sina länder. Och särskildt vänder sig Herren mot Gog i landet Magog, fursten öfver Ros, Mesek och Tubal, ty

han skall gå i spetsen för många folk och draga upp mot Israel som ett moln till att öfvertäcka landet, och han skall icke allenast utjaga dem ur sitt land, utan också försöka plundra dem, då de i trygghet bo i landet med de öppna markerna. Men Gud säger, att han skall tillintetgöra dem, och det skall taga en tid af sju månader för Israel att begrafva dem. Hes. 38—39 kap. Hvem igenkänner icke i namnen Ros, Mesek och Tubal: Ryssland, Moskwa och Tobol? Det väldiga riket med den stora staden i dess medelpunkt, tillsamman med Sibirien, här benämndt Tobol efter floden som genomflyter detsamma — härskaren öfver denna koloss är det som här tilltalas, och som skall i spetsen för de öfriga folken söka att utrota Israel. Och se vi icke redan uti hvad som sker i Ryssland, inför våra ögon, en tendens hos alla ryssars behärskare, att med eller utan sin vetskap gå den Högstes ärenden i utförandet af Herrens planer angående hans egendomsfolk? Ryssland drifver obarmhärtigt ut de försvarslöse, men Ryssland får själf lida därför.

Antikrists framträdande.

Då Kristus sådan han i sina enskilda troende och i sin församling tagit personlig gestalt (Gal. 4: 19) icke mera är på jorden, så skola trenne fasansfulla personligheter uppenbarligen framträda, nämligen vilddjuret eller antikrist, den falske profeten eller påfven, samt djäfvulen,

som då skall störtas ned till jorden, Upp. 12: 9. Antikrist, Jesu personlige motståndare, skall då samla nationerna från yttersta norden, Hes. 38: 15, länderna, som en gång tillhörde Rom och ännu så göra, genom sina folk och statskyrkor, döttrar åt den stora skökan, och med dessa såsom bundsförvanter skall han söka att en gång för alla utplåna det förhatade Jesusnamnet från jorden, då han tillintetgör det folk, i hvars midt Jesus blef född. Då på detta sätt Herrens egendomsfolk befinner sig i den allra yttersta nöd, omringadt af de gullösa hoparne, som beslutat deras undergång, så skall plötsligen himmelen återigen öppnas och Herren framträda för att förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem som tro. 2 Tess. 1: 10. Det blir då fullbordadt hvad redan Enok profeterat: Se, Herren har kommit med sina otaliga helgon, för att hålla dom öfver alla och straffa alla ogudaktiga. Jud. 14, 15. När Herren synes i skyn, skola judarne vända sina blickar till Honom, hvilken de hafva stungit, Sak. 12: 10, de skola hälsa honom som sin Messias, sin räddare, och icke komma på skam. Ty han skall då gripa vilddjuret tillika med den falske profeten, som i dess åsyn hade gjort tecken, med hvilka han hade förvillat dem som hade tagit vilddjurets märke och tillbedt dess bild; de blefvo båda kastade i eldsjön, som brinner med svafvel. Och de öfriga blefvo dräpte af den som satt på hästen. Upp. 19: 20, 21. Hvar

denna eldsjö skall vara, är icke sagdt, ehuru icke antydningar saknas därom, att den skall vara just där nu staden på de sju kullarne är belägen, och i dess närhet är ju Vesuvius redo att utslunga sin glöd. Sedan Herren kastat vildjuret och den falske profeten i eldsjön, skall han låta gripa djäfvulen och binda honom samt kasta honom för tusen år i ett underjordiskt fängelse. Upp. 20: 2, 3. Och därefter skall Han döma de lefvande folkslagen.

Domen öfver folkslagen och det tusenåriga riket.

Denna dom beskriver Herren själf i Matt. 25: 31—46. Först och främst märka vi, att det här icke är fråga om dom öfver de döda, utan endast öfver de lefvande nationerna: För honom skola församlas *alla folk*. Vidare må vi fasthålla, att ordet »evig» icke betecknar det som är utan gräns, utan det som tillhör en tidsålder, d. v. s. de tusen åren som nu skola följa. Det är *konungen* (v. 34) i det tusenåriga riket, som här faller dom. Till nationerna på sin högra sida säger Han: Tagen i besittning det rike, som eder är tillredt från världens grundläggning; men dem på sin venstra sida jagar Han bort från sig till straff under de tusen åren. Den gamla bildningen, som i alla sina olika grenar bar spår af Rom, måste vika för den bildning som uppkommer genom Hans personliga kunskap; nationerna, hvilka likt him-

melens fåglar, i massor sökt skydd under trädets grenar, utan tro och omvändelse, blifva bortjagade, och de stora hednafolken inkallas. Då inträder den rätta missionsperioden, då ett helt folk skall födas på en dag, Es. 66: 8. Och löfven från lifvets träd skola tjäna till folkens läkedom, och intet förbannadt skall vara mer. Upp. 22: 2. Då inträder alltings återställelse, hvarom Gud af ålder har talat genom sina heliga profeters mun. Ap. G. 3: 21. Då skall varg bo tillsammans med lamm, och leopard ligga bland kid, och kalv och ungt lejon och gödboskap om hvarandra, och en liten pilt skall leda dem. Och ko och björn skola tillsammans gå i bete, och deras ungar ligga tillhopa, och lejonet skall äta strå såsom oxen. Och ett spenabarn skall leka vid en huggorms hål, ett afvandt barn skall utsträcka sin hand till basiliskens kula. Man skall intet ondt eller fördärfligt göra på hela mitt heliga berg, ty landet skall vara fullt af Herrens kunskap, liksom vattnet täcker hafvet. Es. 11: 6—9. Då skall ingen djäfvul finnas till att gå omkring och söka hvem han må uppsluka, ty han ligger bunden, och därför skall ingen behöfva att synda. Och om ingen syndar, skall heller ingen dö, men om någon förbryter sig mot konungens lagar, skall han dödas, ty konungen skall styra folken med järnspira (Upp. 12: 5), och därför skall den som icke uppnår hundra år anses förbannad. Es. 65: 20. Och under

det folken sålunda förnygras och förnyas och ställa sig under Jesu personliga spira, hvar äro vi, som hafva del i den första uppståndelsen? Vi bo uti uppståndelsestaden, hvilken apostelen ser nedkomma af himmelen från Gud, tillredd som en brud, prydd för sin man, Upp. 21: 2. Efter denna stad var det som fäderna hade längtat, boende i tält härnere, bekännande sig vara gäster och främlingar på jorden. Ebr. 11: 10, 18. Den skall hafva tolf grundvalar och på dem tolf namn, namnen på Lammets tolf apostlar. Upp. 21: 14. Måhända skall den staden sväfva i skyhimlen ofvan det jordiska Jerusalem, såsom Paulus säger: Det Jerusalem, som är ofvan, är fritt, och detta är allas vår moder. Gal. 4: 26. Och tempel såg jag icke däruti, ty Herren Gud, den allsväldige, är dess tempel, och Lammet. Och staden behöfver icke solen eller månen att de skola lysa däröfver, ty Guds härlighet upplyser den, och dess ljus är Lammet. Och folken skola vandra i dess ljus, och jordens konungar bära sin härlighet och ära in i den. Upp. 21: 22—24. Då skola vi regera med Kristus i tusen år, och åt hvar och en skall gifvas uppdrag efter den trohet, som han nu visar. En har med sitt pund inbragt tio pund, han får regera öfver tio städer; en annan har förvärfvat fem pund, och han får makt öfver fem städer, Luk. 19: 17, 19.

Så förflyter Herrens dag, den sjunde stora dagen, som skall visa, att Herren tänkte på

människan och lät sig vårda om människosonen, att Han bekrönt honom med ära och härlighet och lät honom härska öfver sina händers verk, i det Han lagt allting under hans fötter. Ps. 8: 5—7. Sin motståndare till trots har Han genomfört den välsignelse, som Han gaf människan: Varen fruktsamme och föröken eder och uppfyllen jorden och läggen henne under eder. 1 Mos. 1: 28. Människosonen har nu lagt alla sina fiender under sina fötter, utom en, som äfven måste läggas under honom, och denne är döden. Såsom den ytterste fienden varder döden tillintetgjord. 1 Kor. 15: 26. Därföre måste ännu en sista kamp utkämpas, den fruktansvärdaste af alla.

Den sista striden och den andra uppståndelsen.

Såsom ofvanför påpekats, gifves vid folkens dömande lif under en tidsålder under det tusenåriga riket, åt dem som ställas på Herrens högra sida: men därmed är icke dem tillförsäkrad lyckalighet för all framtid utan gräns. Detta tillhör endast oss, som nu genom tron på Jesus hafva evigt lif och därmed del i den första uppståndelsen, ty öfver oss har den andra döden ingen makt. Upp. 20: 6. Men för de öfriga finnes ännu möjlighet till affall. Därföre, när de tusen åren blifvit fulländade, skall satan varda lös ur sitt fängelse. Och han skall komma ut för att förvilla de folk, som bo vid jordens fyra hörn,

Gog och Magog, för att församla dem till strid, och deras antal är såsom sanden i hafvet. Och de drogo upp på jordens vida rymd och omringade de heligas läger och den älskade staden, och eld föll ned af himmelen från Gud och förtärde dem. Och djäfvulen, som förvillade dem; blef kastad i samma eld- och svafvelsjö som vilddjuret och den falske profeten; och de skola plågas dag och natt i evigheters evighet. Upp. 20: 7—10.

Sålunda är det stora affallet och den förfärliga striden i korthet beskrifven, och då upphofsmannen därtill blifvit kastad i den brinnande sjön, framställes den stora hvita tronen, inför hvilken världsdomen skall utföras. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen, och böcker upplätos. Upp. 20: 11, 12. Det är den andra uppståndelsen, den sjunde dagens solnedgång, då natt för beständigt skall omtöckna många själar. De lämna då sina grafvar, alla de gudlösa, som dött utan Gud och utan hopp, ända från Kains dagar, och här skola de dömas, eftersom det är skrifvet i böckerna, v. 12. Hvar och en bär sin egen bok inom sig. Den onda tanken, det fåfänga ordet, den gudlösa handlingen — alltsammans vände tillbaka inom människan och bildade hennes egen karaktär: med outplånliga drag skref hon sin egen dagbok och bär den inom sig, om ej Jesu blod utplånat det som skrefs. Och de döda blefvo dömda enligt det som var skrifvet

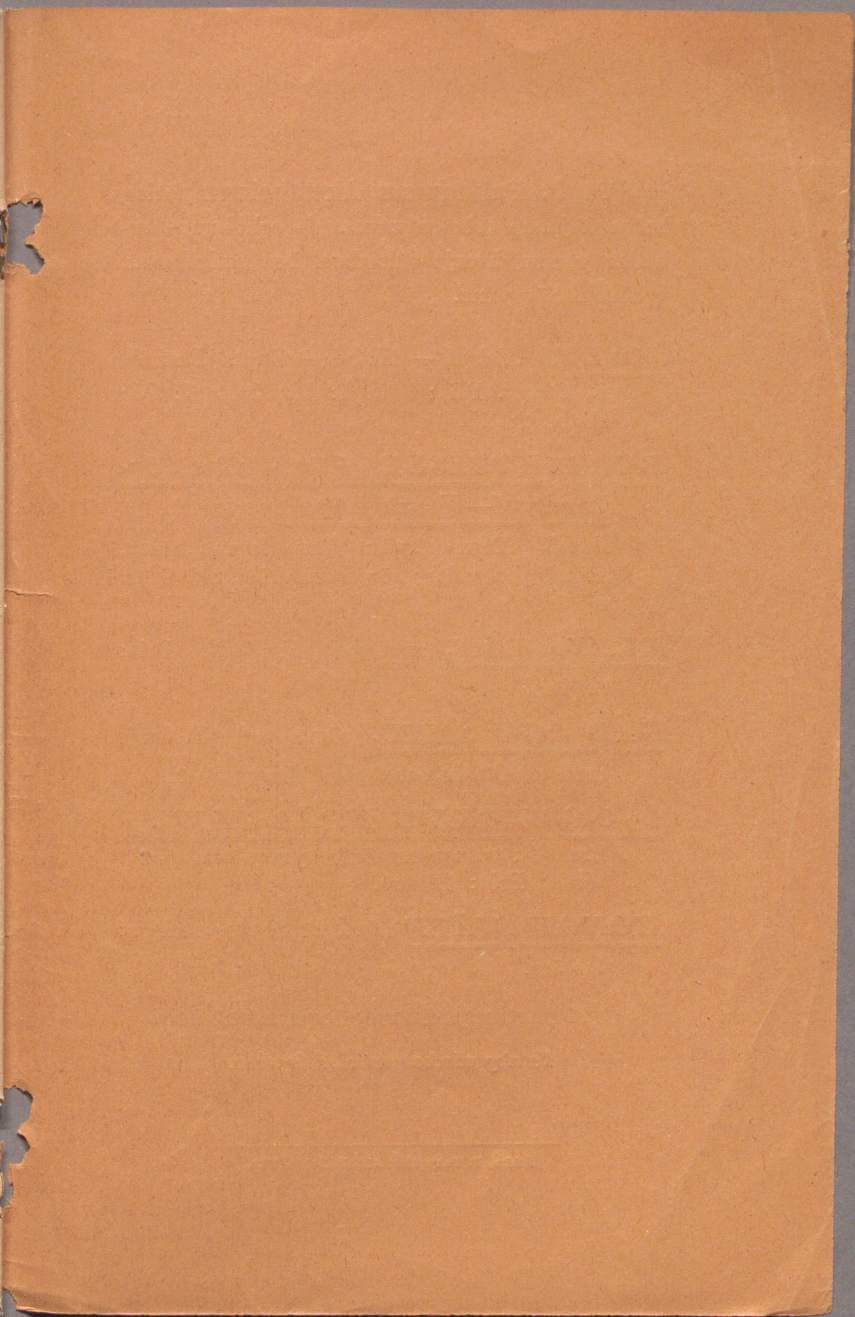
i böckerna. Men af dem som lefvat under de tusen åren voro många som voro skrifna i lifvets bok, och de voro bergade för evigt. Men sedan döden och dödsriket återgifvit sina döda, blifva de själfva kastade i den brinnande sjön och sålunda den ytterste fienden, döden, tillintetgjord. Och då detta skett, öfverlämnar Mäniskosonen riket åt Gud och Fadren, ty då allt blifvit honom underlagdt, då skall äfven Sonen själf vara underlagd den, som har lagt allt under honom, på det att Gud skall vara allt i alla. 1 Kor. 15: 24, 28.

Hvad som skall ske bortom denna tidpunkt, veta vi icke, ty skriften tiger stilla därom. Det är ännu icke uppenbart hvad vi skola varda, endast att vi skola varda honom lika. 1 Joh. 3: 2. Men vi veta att lif är utveckling, och att såsom vi burit den jordiskas bild, så skola vi ock bära den himmelskas bild. 1 Kor. 15: 49. Då Anden lyfter oss upp på ordets höjder, anar hjärtat hemligheter, utsägliga ord, hvilka ingen människa får utsäga. 2 Kor. 12: 4.

Men Herren uppenbarar sina hemligheter endast för dem, som fråga honom själf, genom hans Ande. Därföre må hvar och en själfständigt studera skriften för att blifva en själfständig personlighet i den frihet, med hvilken Sonen gör oss verkligt fria. Joh. 8: 36. Må ingen använda hvad som här framlagts annorlunda än som en anvisning till eget forskande. Ingen, utom de inspirerade författarne, är ofelbar, och

uppståndelsestaden har deras namn skrifna på sina grundvalar. Så låtom oss gå till Honom, den lefvande stenen, som väl af människor är förkastad, men hos Gud utvald och dyrbar, och låtom oss, äfven vi, såsom lefvande stenar, uppbyggas till ett andligt hus, till ett heligt presterskap, för att offra andliga offer, som äro Gud välbehagliga genom Jesus Kristus. 1 Pet. 2: 4, 5. Honom vare ära i evighet! Amen.

På **P. Palmquists Aktiebolags** förlag hafva följande arbeten utkommit och kunna erhållas genom hvarje välordnad bokhandel samt genom förläggarne.

JOSEF. Älskad — Hatad — Upphöjd af *F. B. Meyer*. Pris: häft. 1: 50; kart. 1: 75; klotb. 2: 25.

BETRAKTELSE *öfver moseböckerna I—V och höga visan* af *Mac Intosh*. Dessa, hvilka förut kostat 8 kr., säljas tills vidare för 5 kr. häft. och 6 kr. 50 öre inb.

TRONS BÖN, af *Carrie F. Judd*. Pris: 60 öre.

NÅD OCH SYND, några ord till Guds barn af *Otto Stockmayer*. Pris: 50 öre.

ÖGONBLICKLIG FRÄLSNING. Praktisk anvisning för bekymrade af *James Gall*. Pris: 12 öre.

HONOM SJÄLF af *A. B. Simpson*. Pris: 10 öre.

Vid partirequisitioner lemnas rabatt.

Katalog sändes gratis på begäran.